

Sygn. akt II CZ 57/09

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Jan Katner

SSA Barbara Trębska

w sprawie z wniosku J.S., A.T. i B.T.

przy uczestnictwie Gminy Miasto S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2009 r.,

zażalenia wnioskodawców – J. S. i A.T.

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 9 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez wnioskodawców J.S. i A.T. od postanowienia tego Sądu z dnia 10 grudnia 2008 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie. Przyczyną wydania tego postanowienia jest stwierdzenie braku prawidłowego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i nieusunięcie tego braku w określonym terminie.

W zażaleniu na wymienione postanowienie wnioskodawcy zarzucili naruszenie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że uzupełniona skarga kasacyjna nie zawiera wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia i wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zażaleniu bezpodstawnie zarzucono, że przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej przez Sąd Okręgowy było błędne przyjęcie, iż skarga nie zawiera wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. Przyczyną odrzucenia skargi było bowiem stwierdzenie jedynie braku prawidłowego uzasadnienia tego wniosku.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania podali, że czynią to „z uwagi na występujące istotne zagadnienie prawne – czy charakter posiadania działki można określić w oparciu o stan prawny działki sąsiedniej”. W wykonaniu wezwania do usunięcia braku skargi kasacyjnej polegającego na nieuzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wnioskodawcy brak ten usunęli w ten sposób, że nawiązali do okoliczności sprawy i stanowiska zajętego w sprawie przez sąd drugiej instancji. Można uznać, że jest to wystarczające uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zważywszy, że podstawą skargi jest naruszenie przepisu art. 231 k.p.c. przez przyjęcie domniemania, iż posiadacze nieruchomości będącej przedmiotem wniosku byli posiadaczami zależnymi, albowiem byli wieczystymi użytkownikami działki sąsiedniej. Nie było zatem podstawy do odrzucenia skargi kasacyjnej

wnioskodawców ze względu na brak uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Zażalenie nie zasługuje jednakże na uwzględnienie. Skarga kasacyjna wniesiona przez wnioskodawców podlega bowiem odrzuceniu z innej przyczyny.

Jedyną podstawą skargi kasacyjnej wnioskodawców jest naruszenie przepisu art. 231 k.p.c. Jest to przepis pozwalający na ustalenie faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). Jest to więc przepis dotyczący ustalenia faktów. Stosownie zaś do art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty dotyczące ustalenia faktów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej. Należy więc stwierdzić, że skarga kasacyjna wnioskodawców nie spełnia przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. warunku przytoczenia podstawy kasacyjnej, co jest brakiem nieusuwalnym, powodującym odrzucenie skargi bez wzywania do usunięcia tego braku (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Wobec tego, że z przytoczonych względów zaskarżone postanowienie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu, zażalenie należało oddalić (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).